

El riu Foix i la necessària recuperació

La situació del nostre litoral: Una notícia alarmant

El nostre estimat riu Foix ha tornat a estar d'actualitat aquest estiu. L'organització *Greenpeace*, en el seu darrer informe sobre l'estat del litoral "*Destrucció a tota costa 2009*" publicat el passat juliol, denuncia la gravíssima situació del litoral de les **costes del Garraf**. La notícia va saltar als titulars del Diari de Vilanova el passat 10 de juliol. La nostra franja litoral, la qual s'estén des del municipi de Cunit fins a Gavà, destaca per la presència d'importants hàbitats, especialment les praderies de *Posidonia oceanica* i *Cimodocea nodosa*, de gran valor ecològic i protegides per llei (catalogat com l'àmbit marí Costes del Garraf, una figura LIC i PEIN, incloses dintre de la Xarxa Natura 2000). Actualment aquestes comunitats vegetals submarines es troben en regressió i ocupen una extensió molt inferior a la seva àrea de distribució potencial. Segons l'informe de *Greenpeace*, la greu degradació ambiental del Foix a la seva desembocadura és causada per la **contaminació de les seves aigües subterrànies per la presència de metalls pesants**. Segons denuncia l'estudi, aquesta zona s'ha usat durant força temps d'abocador incontrolat de residus de caire urbà i industrial. Com ara passaré a comentar, les anàlisis regulars de l'administració demostren que la qualitat biològica de les aigües en el tram baix del Foix és **pèssima**. Però és que el problema no acaba aquí, la desembocadura del Foix pateix contaminació per aigües residuals quan l'estació de bombeig de la depuradora de Cubelles es sobrecarrega. Sembla ser que les autoritats s'han decidit a començar a actuar. Ja era hora. (segueix a la pàgina 3)

Alguns governants neden entre dues aigües. Per una banda propugnen la participació ciutadana i per l'altra els fa nosa i mandra portar-la a la pràctica. Ideològicament n'estan a favor però a la pràctica pensen que els pot fer perdre quotes de poder. Però la participació els hauria de donar confiança i credibilitat. En aquests moments de gran desconfiança cap als governants, i en general cap als representants polítics, cal més que mai crear espais de participació de forma real i sincera en qüestions veritablement importants. La participació és l'essència de la democràcia i pot ser una eina de control que faci que la ciutadania pugui confiar en aquelles persones que se senten representatives de tota la ciutadania pel fet d'haver estat votades per una de cada quatre persones.

El Consell Municipal de Medi Ambient i Sostenibilitat és un òrgan de participació ciutadana que hauria de permetre a les entitats, i a la ciutadania en general, participar en els processos de presa de decisió i de gestió ambiental del nostre municipi. L'Ajuntament, amb aquest consell, té l'oportunitat de practicar hàbits democràtics tan necessaris com la transparència, donar informació i rendir comptes de la seva gestió. Per altra banda, els agents ciutadans preocupats pel medi ambient poden fer arribar les seves preocupacions i les seves propostes, i així poder treballar conjuntament per la millora de diferents problemàtiques. Aquest òrgan, no obstant, no s'ha reunit des del 30 d'abril de 2008. Des de llavors, a Vilanova s'han produït nombroses qüestions ambientals de notable transcendència, que no han merescut per part de l'Ajuntament ni la més mínima explicació més enllà de les habituals declaracions a la premsa, en forma moltes vegades d'articles d'opinió.

S'ha produït un greu accident a la CEMEX i un posterior tancament, s'ha programat el traçat de la línia orbital de ferrocarril, s'està tramitant el Pla Territorial Metropolità, s'ha modificat el Pla d'Ordenació Urbana, s'ha iniciat la redacció d'un nou Catàleg del Patrimoni Arquitectònic i Natural, s'han produït vessaments tòxics il·legals davant les platges de Vilanova, ha aparegut una nova espècie de planta invasora davant la nostra costa, s'han obert o eixamplat noves pistes al massís del Garraf, s'ha promogut la creació d'un parc temàtic a l'espai de la Millera, s'ha denunciat l'estat d'increïble deixadesa en què es troba l'espai dels Colls i Miralpeix... Cap d'aquestes qüestions ha merescut per part del nostre ajuntament la convocatòria d'un Consell Municipal de Medi Ambient, per informar a la ciutadania i retre compte de les seves gestions en tots aquests temes. Ni tan sols, en molts casos, hi ha hagut una trista declaració municipal.

L'APMA no només ha demanat que es convoqui el Consell de Medi Ambient sinó que també ha demanat reiteradament participar en el Consell Consultiu del Consorci dels Colls i Miralpeix que inexplicablement no s'ha constituït encara..

apma@yahoo.es

Sumari

Portada: <i>El riu Foix i la necessària recuperació</i>	1
Editorial	2
El nostre medi:	
<i>El riu Foix i la necessària recuperació</i>	3-4
<i>Nuclears? No gràcies</i>	5-6
<i>La Platja Llarga Vilanovina</i>	6
El Tema:	
<i>Els Colls i Miralpeix, repàs històric i reptes de futur (1)</i>	7-10
Butlleta d'inscripció	10
Contaminació:	
<i>Sobre les incineradores</i>	11-12
Clima:	
<i>El clima a la corda fluixa</i>	13
<i>El clima no està en venda</i>	14-15
Recomanacions	15
Breus, Agenda, El Moniato	16

La Veu del Mussol 18, novembre 2009

Edita: Grupació per a la Protecció del Medi Ambient
 Sant Sebastià 11, TOC despatx 3
 Vilanova i la Geltrú
 web: <http://www.arctia.net/apma>
 c/e: apmavng@yahoo.es

Equip de redacció: Elsa Pérez, Hèctor Galvany,
 Jaume Marsé, Laura Lamarca

Fotos: Redacció i autors dels articles

Tiratge: 300 exemplars

Impressió digital: Padisgraf

La redacció d'aquest butlletí no comparteix necessàriament l'opinió dels seus col·laboradors.

El riu Foix i la necessària recuperació

Com ha arribat el nostre desventurat Foix a aquesta dramàtica situació?: Els antecedents

Si hem de cercar una resposta hem de conèixer una mica el caràcter ecològic del nostre riu, que el fa especialment sensible als processos de contaminació esmentats. El Foix és un riu de caràcter mediterrani, el que significa que el seu cabal és irregular i estacional, fortament influït per les fluctuacions estacionals i anuals de les precipitacions. Els seus cabals naturals baixos i la poca superfície de conca propicien que la seva qualitat ecològica empitjori ràpidament a causa del fet que la dilució dels productes químics nocius és menor i la capacitat d'autodepuració en un tram curt també és més baixa (Vila-Escalé *et al.*, 2004).

No hem d'oblidar però, l'embassament del Foix, responsable en bona mesura dels dràstics canvis en l'ecologia del tram baix del riu. Aquest embassament, petit i d'aigües someres, avui dia no és aprofitable a causa de la molt baixa qualitat de l'aigua, amb un grau d'eutròfia considerable (és a dir, de contaminació per excés de matèria orgànica), el que provoca freqüents situacions d'anòxia en les capes fondes. Els estudis fets de la seva limnologia permeten catalogar-lo com a **hipereutròfic**, el que fa impossible el seu aprofitament (Armengol & Marcé, 2005).

Una anàlisi rigorosa del seu estat ecològic: El Programa de Qualitat Ecològica dels Rius de la Diputació de Barcelona

L'Àrea de Medi Ambient de la Diputació de Barcelona, amb el Departament d'Ecologia de la Universitat de Barcelona, desenvolupa des de l'any 1994 un programa de seguiment anual (primavera i estiu) de la qualitat ecològica dels rius Besòs, Llobregat, Ter, Tordera i el Foix des de 1997. La xarxa de localitats de la conca del Foix consta actualment de setze localitats de mostreig. Per avaluar la qualitat ecològica a cada estació de mostreig, a més d'estudiar la química de l'aigua, s'utilitzen *índexs biològics (índex Ecostrimed)*, que es calculen a partir del grau de tolerància a la contaminació de les diferents famílies de macroinvertebrats –larves i adults d'insectes aquàtics i altres tàxons d'invertebrats– (Vila-Escalé *et al.*, 2004), valors que s'integren amb l'estudi de la qualitat del bosc de ribera.

Els resultats obtinguts a l'any 2008 mostren que els punts de mostreig que presenten un estat ecològic més deficient (nivell 5: pèssim) són els de la part baixa del riu (de Vilafranca en avall) i els seus afluents. Els nutrients (nitrats i fosfats) i les sals són molt elevats a la conca. Si a això s'afegeix que alguns estius s'han detectat fins al 40% dels punts secs, és fàcil comprendre que aquests dos fets determinen en gran mesura la qualitat de l'aigua del riu Foix, ja que en els anys més plujosos trobem

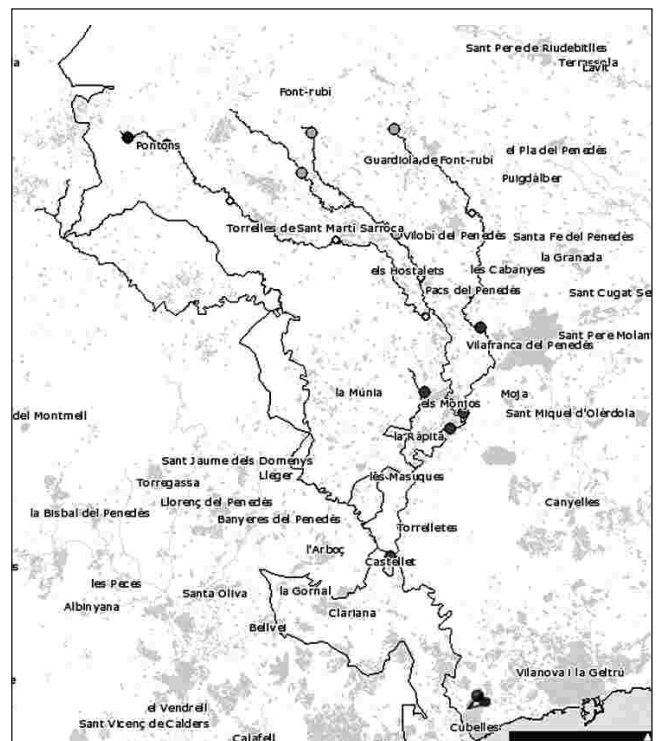
fins al 50% de les localitats amb qualitat excel·lent, en contraposició amb els anys més secs, amb tan sols l'11% dels punts amb qualitat molt bona (Vila-Escalé *et al.*, 2004).

Possibles solucions

L'opinió dels experts és clara al respecte. Els resultats anuals del Programa de Qualitat Ecològica indiquen que, d'una banda, els nutrients (nitrats i fosfats) i, de l'altra, les sals són molt elevats a la conca, i per tant es consideren clau per a la millora de la qualitat de l'aigua del riu Foix (Prat *et al.*, 2002).

Evidentment la recuperació de la conca, en especial de la seva desembocadura és possible. En l'actualitat ja existeix l'eina que ho permetria, el **Pla de Sanejament de Catalunya** de l'Agència Catalana de l'Aigua. El desenvolupament dels seus programes possibilita la cooperació entre els municipis afectats i la Generalitat. I no és qüestió de parlar d'utopies o comtes de fades, l'experiència a la conca del Besòs, on els municipis s'han organitzat en conjunt creant la figura del Consorci per a la Defensa de la conca del Riu Besòs, com a òrgan de gestió del sanejament de les seves aigües residuals, és un bon punt de partida i el camí a seguir.

Una de les actuacions més rellevants programades pel Pla de Sanejament a la nostra conca és el projecte de construcció d'un sobreeixidor que permeti abocar al mar les aigües residuals provinents de l'estació de

bombament de l'EDAR de Cubelles situada a la desembocadura del Foix, quan l'estació no pugui assumir el cabal que li arriba, ja sigui per un excés provocat per una avinguda, o per una aturada de les bombes. Actualment l'abocament incontrolat d'aquestes aigües residuals a la desembocadura és un dels principals problemes de contaminació d'una zona humida amb una importància cabdal i considerada zona LIC i PEIN. Al desembre del 2007 es va presentar l'estudi d'impacte ambiental corresponent del qual es poden extreure les següents conclusions:

El principal risc d'impacte ambiental, seria la possible afecció de les praderies submarines, les quals creixen a unes profunditats entre -6 m i -14 m. L'estudi remarca que l'alternativa proposada, l'abocament a -5 m de fondària seria el de menor afecció a aquestes praderies. L'empresa que ha fet l'estudi cataloga l'impacte sobre aquestes comunitats com a **MODERAT** tant a la fase d'obra com a la de funcionament però això és ser molt optimista. És molt probable que aquestes valuoses però molt fràgils comunitats siguin alterades per l'augment de la sedimentació i el posterior enterrament de les mates, a conseqüència de la gran proximitat a la zona de treballs i posteriors abocaments.

La **Fundació Acció Natura de Barcelona** porta un temps treballant en un projecte que permetria la creació d'una àrea marina protegida al Garraf mitjançant la construcció d'una escullera artificial submarina que protegiria aquests valuosos fons. Un abocament mitjançant un emissor a tan poca distància podria ser

incompatible no només amb el manteniment dels fons sinó amb la seva recuperació futura.

Així doncs, ens toca de nou als ciutadans estar molt a sobre i potser és el moment de reclamar la creació d'una figura gestora que permeti coordinar els esforços de planificació, posada a terme i control dels projectes dels tots els municipis afectats, en la línia del ja esmentat Consorci del Besòs. Sembla evident que la dispersió de competències entre el Consell Comarcal del Baix Penedès i la Mancomunitat Penedès/Garraf, no facilita la ja urgent recuperació del tram baix i la desembocadura del nostre estimat Foix.

Sergi Garcia Luque
Biòleg ambiental

Per saber-ne més:

- Article: Vila-Escalé, Mireia; et. Al (2005). "El seguiment de l'estat ecològic del riu Foix des del 1997 al 2004". I Trobada d'Estudiosos del Foix. Diputació de Barcelona, 2005.
- Estudis Ambientals complementaris al projecte del nou col·lector/sobreeixidor submarí a l'àrea litoral de Cubelles (desembocadura del Foix - Memòria resum. Ecoproges. Agència Catalana de l'Aigua. 2007.
- Informe Greenpeace "Destrucció a toda costa". 2009.
- Web oficial del Programa de qualitat ecològica dels rius. Diputació de Barcelona. Xarxa de municipis: <http://escobill.diba.cat>

El Foix a Castellet.

Nuclears? No gràcies

El 19 d'octubre passat es van complir 20 anys del que es considera l'accident més greu en una central nuclear de l'Europa occidental. Vandellòs 1 va estar molt a prop de causar una catàstrofe d'un abast similar al de Txernòbil. Enfront d'això ens trobem envoltats per una nova campanya de propaganda en defensa de l'energia nuclear com a la millor solució cara a la demanda elèctrica que "necessita el món". Els interessos econòmics al voltant de l'energia nuclear no els importa fer tantes imprudències com faci falta, i apelen a la ciència quan els convé, per donar credibilitat a un procedir que seria per nosaltres la submissió a un sistema autodestructiu de dimensions impossibles de calcular. Subscrivim el darrer manifest de la Coordinadora TANQUEM LES NUCLEARS – 100% RENOVABLES publicant el text íntegre.

hi haurà cap consens sobre el MTC ni a Catalunya ni enlloc fins que no hi hagi un calendari progressiu però urgent de tancament de les centrals nuclears.

En lloc de treballar per a assolir aquell ampli consens social previ del qual parlava en el Congrés el President del govern, ENRESA va iniciar l'any 2006 un procediment basat en animar els alcaldes dels municipis per tal que es presentessin voluntaris a allotjar el MTC en el seu terme municipal, temptant-los amb sucoses "compensacions" econòmiques, per suposat a base de diners públics, una estratègia que TLN-100% Renovables va qualificar d'immoral des del primer moment. De fet, en aquesta immoralitat rau la clau del fracàs del projecte, ja que en tres anys i mig, i malgrat els esforços de l'Associació de Municipis Afectats per Centrals Nuclears, AMAC, ni ENRESA

ni el Govern central han estat capaços de treure a concurs la ubicació d'aquesta instal·lació.

La política d'ENRESA ha destruït tot consens social, polític i dels grups ecologistes. La manca de consens social per acollir l'ATC ha estat aclaparadora. Ja el juliol de 2006, Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant, va aprovar una resolució en què es negava a acollir el MTC. Des d'aleshores, al menys a 55 municipis del Camp i de les Terres de l'Ebre a manifestar-se en contra de la ubicació del MTC, incloent-hi cinc que, com Vandellòs, també són membres de l'Associació de Municipis Afectats per Centrals Nuclears: Flix, La Fatarella, Corbera d'Ebre, Móra d'Ebre, i El Molar. La falta de consens polític es va fer palesa amb l'aprovació l'11 de març de 2008 de la resolució del Parlament que insta a la Generalitat a sol·licitar al Govern central que desestimi la ubicació del MTC a Catalunya, amb els vots a favor de CIU, ERC i ICV-EUiA, els vots en contra del PSC i el PP, i l'abstenció del Grup Mix. Pel que fa a les organitzacions ecologistes, TLN-100% EER n'ha reafirmat la posició unànime: sense un calendari de tancament de les centrals nuclears fermament establert, no serà possible establir cap política consensuada sobre residus.

D'altra banda, i respecte a la suposada innocuïtat del projecte, TLN-100% EER ha recordat que el MTC anirà acompanyat d'un reactor experimental orientat a l'estudi de la transmutació. La transmutació – que hores d'ara és inviable tècnica i no diguem econòmicament – és un procés pel qual es reduiria

COMUNICAT DE PREMSA. 27 d'octubre de 2009 Vandellòs, Ascó i Tivissa, opcions "tapades" del Govern de Zapatero

Per a la coordinadora Tanquem les Nuclears – 100% Renovables (TLN-100% EER), les informacions aparegudes avui a la premsa, segons les quals Ascó, Tivissa i Vandellòs estan en negociacions amb el Ministeri d'Indústria i l'Empresa Nacional de Residus Radioactius, ENRESA, per acollir el Magatzem Temporal Centralitzat (MTC) de residus nuclears d'alta intensitat, amb la complicitat del PSC i de CiU, confirmen el caràcter antidemocràtic de l'estratègia del Ministeri d'Indústria per garantir la continuïtat del parc nuclear espanyol, contra les declaracions polítiques de José Luis Rodríguez Zapatero.

TLN-100% EER ha recordat que el President del Govern va reconèixer en el debat sobre l'estat de la nació de 2006 que la política de residus nuclears "exigeix, sens cap dubte, un ampli consens social d'organitzacions defensores del medi ambient, que exigeix el major consens territorial possible i tant de bo el major consens polític, perquè, com molt bé sap V. S., és un problema de profundes implicacions". En aquest sentit, la coordinadora ha reafirmat que no

la quantitat de residus d'alta activitat procedent de les centrals. El seu desenvolupament tecnològic, però, és teòric, de forma que un reactor que estudiï aquest procés té un risc significatiu d'accident. És qüestionable que Espanya, que no ha desenvolupat tecnologia nuclear pròpia, hagi d'invertir uns recursos escassos en una entelèquia tecnològica en lloc de fer-ho en el desenvolupament dels seus abundantíssims recursos renovables i l'eficiència energètica.

“Cap país del món no ha trobat una solució al problema dels residus nuclears d'alta activitat que totes les centrals nuclears generen contínuament” – ha declarat Miguel Muñiz, coordinador de TLN-100% Renovables. De fet, el govern d'Obama ha decidit tallar l'aixeta al que havia de ser un magatzem geològic definitiu d'aquests residus als Estats Units, el projecte conegut com a Yucca Mountain, pel gran cúmul de dificultats tècniques que s'hi han trobat tot i els 10 mil milions de dòlars fins ara esmerçats. Els Estats Units s'han quedat, ara com ara, sense cap

destí pels residus que van omplint les piscines de les seves centrals nuclears. “Malauradament, els residus nuclears d'alta activitat són un problema que caldrà abordar d'una manera o altra.” -- ha dit Miguel Muñiz. -- “Ni Espanya ni Catalunya poden prescindir d'una política sobre aquests residus. Però és imprescindible que comenci tot establint el final de la seva producció”.

TLN-100&%EER

Tinc la sensació que de la platja llarga només en

La Platja Llarga Vilanovina

parlem els que hem estat vinculats a l'intent de preservació. Convindreu que mantenir des de la societat civil una militància durant 7 anys, prenent una recuperació activa, sense haver aconseguit pràcticament res més que la seva preservació Oficial el setembre del 2004, és com a mínim esgotador i que en molts moments perd el seu sentit.

Des de llavors, ni l'existència d'una comissió de seguiment, ni la creació d'un moviment cívic com Amics de Platja Llarga, ni la insistència d'una agrupació ecologista com l'APMA, han aconseguit amb la seva feina continuada que els governants vilanovins endeguessin la preservació. Això sí, s'han encarregat costosos estudis i s'ha fet un simulacre d'atenció que ha esdevingut una vigilància estricta a l'estiu del territori marcat per unes tanques de delimitació de la franja a preservar que el pas del temps i la bona recuperació dunar ha fet petita.

Mentre, les grans incògnites de la preservació com són: com aturar la regressió del salicorniar, evitar la proliferació dels esbarzers i la d'altres plantes invasores, i com recuperar el saladar darrere dunes, segueixen sense ser ateses, la contribució negativa del temps passa factura afavorint la irreversibilitat i per tant la possibilitat que d'aquí a un temps ja no hi hagi res a preservar.

Ara, que no ens vinguin amb l'excusa de la crisi econòmica, quan hi ha actuacions humils però eficaces que s'han desestimat amb l'excusa d'impediments legals o fins i tot de rigors burocràtics. El Pla Especial de Recuperació encarregat i segurament ja pagat a una empresa, fa temps que és acabat. Quan s'aplicarà? *M'agrada que em facin aquesta pregunta.*

Hèctor Galvany

Els Colls i Miralpeix, repàs històric i reptes de futur (1)

Els projectes d'urbanització i el moviment en favor de la preservació. Repàs històric

Per al comú dels ciutadans moltes de les decisions dels consistoris no es coneixen fins que es materialitzen i es fan visibles, i aquest també va ser el cas de la urbanització dels Colls i Miralpeix. La reacció social contra la urbanització es va produir quan les màquines –concretament el febrer de 1995 a Les Roquetes– van entrar pel dret, a canviar de forma dràstica i definitiva les característiques de l'espai. Podríem reconèixer, per tant, que el moviment d'oposició a la urbanització dels Colls i Miralpeix (si més no pel tram ribetà) va començar tard.

La seva alta vàlua ecològica i l'important ús social que se'n feia van provocar que ràpidament s'organitzés un moviment d'oposició. També hi va ajudar la concepció elitista de la urbanització: habitatges unifamiliars i d'alt *standing* i, en el cas de Les Roquetes, d'esquena totalment a l'entramat urbà existent.

En un primer moment, el moviment d'oposició va gestar-se a Vilanova i la Geltrú i a Les Roquetes, de forma quasi paral·lela. A posteriori, s'estengué a Sitges.

Fent una passejada pels Colls i Miralpeix hom se'n adona que els límits de terme són indistingibles i no responen a cap circumstància geogràfica. Això ho tingué ben clar el moviment d'oposició, que de seguida va internar abastar els tres municipis implicats. No només això, sinó que va caler trobar una "marca". A Vilanova i Les Roquetes l'espai era més conegut com els Colls, a Sitges com Miralpeix o Les Coves. El nom dels Colls - Miralpeix va ser una síntesi meditada, però *ad hoc*. Això donà nom a la Plataforma Salvem Els Colls - Miralpeix, però també canvià el nom com avui majoritàriament es coneix l'espai.

El caràcter únic del projecte també el tenien ben clar els promotors. La propietat de l'espai estava bastant poc diversificada i de fet les dues principals societats promotores (Inmuebles y Valores, S.A. i El Desierto, S.A.) compartien adreça a Barcelona i arquitectes. A efectes territorials el projecte d'urbanització era únic, abastava de Sitges a Vilanova i pretenia crear un continuum urbà.

Els tres Ajuntaments, en canvi, campaven per lliure. Nou fou fins el 18 de febrer de 1998, pràcticament

tres anys després de l'inici del conflicte que els tres Ajuntaments, el Consell Comarcal i la Generalitat, conjuntament amb la Plataforma (i a instàncies d'aquesta!), van fer una reunió per mirar de trobar solucions.

Inici de la urbanització a Sant Pere de Ribes

La primera notícia que aparegué a la premsa sobre la urbanització Casa del Mar (Sant Pere de Ribes) va ser el 10 de març de 1995. En aquella notícia encara no es parla de cap moviment d'oposició, perquè no existia. La reacció va produir-se amb l'inici de les obres. En el cas de Sant Pere de Ribes es pretenia la construcció d'uns 400 habitatges d'alt *standing*.

L'Associació de Veïns de les Roquetes, l'APMA i l'Assemblea antimilitarista del Garraf van ser els primers a mobilitzar-se. El 19 de març es va fer la primera acció, consistent en una plantada d'alzines i roures en els terrenys que havien de ser urbanitzats. A partir d'aquí es constituí la Plataforma, que va aglutinar el moviment d'oposició i que va anar creixent en nombre d'entitats adherides, fins arribar a un nombre final de 50.

Si bé la concepció de la urbanització venia d'antic (1987 i abans), les postures del govern de l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes (PSC) i del principal partit de l'oposició (UM-9) continuaven sent favorables a la urbanització. En paraules de l'Alcalde Blanco "el projecte és globalment positiu: obrim la porta al mar de les Roquetes" (Diari de Vilanova, 21 d'abril de 1995). També s'argumentava que fer-se enrere en la urbanització comportaria importants indemnitzacions.

Aquest fou un argument repetit pels diferents consistoris, i es tracta d'una idea que acostuma a aparèixer sempre que es pretenen revertir processos urbanitzadors.

Per fer front a aquests arguments, la Plataforma va treballar en dos eixos diferents: el legal (plantejant al·legacions, denúncies, contenciosos, estudis alternatius a l'estimació exagerada d'indemnitzacions, etc.) i la mobilització ciutadana.

El 7 d'abril de 1995 s'organitzà, sortint de Les Roquetes, la primera manifestació en defensa de la preservació de l'espai. Una de les accions fou una aturada simbòlica de les màquines.

El 1995 la Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural DEPANA i l'APMA van interposar un recurs contra l'Ajuntament de Sant Pere de Ribes, la Generalitat de Catalunya i la promotora per la urbanització Casa del Mar. Es demanava l'anul·lació del Pla Parcial per diversos incompliments de fons i de forma.. El 2001 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens denegà la raó, en una sentència que no ens convencé perquè obviava força dels nostres arguments i que traslluïa especial poca sensibilitat com ho demostra el fet que, a més, condemnà els grups ecologistes demandants a pagar els costos del procés, un fet amb molts pocs precedents.

El 16 de maig de 1996 l'Ajuntament suspengué les obres. Tot i que aquesta fou una decisió municipal, queno s'hagués produït sense la pressió exercida demostrava fins a quin punt l'Ajuntament tenia marge per a l'acció. El 31 de juliol, l'Ajuntament va respondre a les al·legacions presentades per la promotora decidint mantenir la suspensió, però permetent les

obres de construcció de la xarxa d'aigua, electricitat i enllumenat públic. El setembre de 1997 l'Ajuntament i la promotora van arribar a un acord, que incloïa una mínima reducció de l'àrea edificable (no del sostre edificable), i que servia per desencallar la urbanització. En un ple a l'agost de 1998, en plenes vacances, s'aprovà el pla parcial esmenat (passant de les 433 cases previstes inicialment a 359). Durant aquest procés la Plataforma seguí realitzant activitats al municipi (recollida de signatures, concentracions al Ple, xocolatada, reunions amb l'Ajuntament, etc.), tanmateix l'Ajuntament es mostrà impermeable. Poc després del Ple, la urbanització se seguí executant fins a consolidar el desastre ambiental que avui hom pot observar.

L'articulació d'un moviment d'oposició a Sitges

El juny de 1996 es creà l'APMA de Sitges, que posteriorment també adoptà el nom de la Falconera. Un dels objectius era l'articulació –conjuntament amb el moviment comarcal– de les accions d'oposició a la urbanització dels territoris de Can Girona, Les Coves i Comarroja, la part dels Colls i Miralpeix pertanyents a Sitges, i que constitueixen els espais majors quant a extensió.

L'octubre de 1996 ja transcendiren a nivell de mitjans de comunicació les previsions urbanitzadores per al conjunt de l'espai. A Can Girona, un sostre de 129 habitatges i zona hotelera; a les Coves, un sostre de 219 habitatges, a més de la previsió de construcció d'un nou camp de golf de 18 forats, d'una zona comercial i d'una zona hotelera. A Comarroja poca concreció. Tots els habitatges unifamiliars i d'alt *standing*. Les obres de Can Girona, començaren al cap de poc temps.

Més greu encara va ser el cas de Les Coves. Tot i que ja feia gairebé dos anys que la mobilització popular demostrava la sensibilitat que hi havia a la comarca per preservar l'espai (amb mobilitzacions per la preservació de la part dels Colls i Miralpeix de Sant Pere de Ribes i de Can Girona), el 3 de març de 1997 el Ple de Sitges aprovà inicialment, i sense fer-ne cap mena de ressò específic, el Pla Parcial Les Coves, que havia de suposar la sentència de mort per aquest espai. L'aprovació comptà amb els vots de CiU, PP i Nou Horitzó.

L'argument de les indemnitzacions necessàries per aturar la urbanització també fou recurrent a Sitges. Respecte de Les Coves, Lluís Marcé, aleshores regidor d'urbanisme, afirmava "no hi ha cap acció jurídica per aturar el projecte que no sigui una indemnització econòmica als propietaris que, en aquest cas, es podria avaluar en milers de milions de pessetes" (Diari de Vilanova, 4 d'abril de 1997). A posteriori, i gràcies sobretot a la mobilització popular, aquesta urbanització no s'arribà a fer, i això no significà absolutament cap cost per a l'Ajuntament.

Una de les primeres accions de la Falconera – APMA de Sitges encaminades a preservar l'espai fou l'organització d'un concurs fotogràfic sobre la zona (març de 1997). L'acció, però, que va donar més força a l'incipient moviment sitgetà fou l'organització d'una festa a l'Hort de Can Falç, el 13 d'abril de 1997, on s'hi recolliren unes 700 signatures contra el projecte.

El novembre de 1997, de forma inesperada, una sentència del Tribunal Suprem anul·là la el Pla General d'Ordenació de Sitges de 1989, per una causa que no tenia a veure amb els Colls i Miralpeix. L'argument de les altes indemnitzacions a pagar, ja repetidament rebutjat per la Plataforma, va perdre definitivament qualsevol credibilitat.

Si bé en absència de la mobilització la sentència ben segur no hagués tingut cap efecte sobre la situació urbanística dels Colls i Miralpeix, fruit d'aquesta

pressió i de certa sensibilitat per part de la Comissió d'Urbanisme de Barcelona, es va aprofitar la sentència per abandonar les pretensions d'urbanitzar les Coves i Comarroja, els dos sectors més importants dels Colls i Miralpeix sitgetans. El gener de 1998 se suspengué temporalment l'atorgament de llicències urbanístiques fins l'aprovació d'unes normes subsidiàries de caràcter transitori mentre no s'aprovava el nou Pla General. Aquestes normes, dictades per la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques aparegueren l'abril de 1998 i foren acceptades pel Ple municipal el juliol de 1998, i qualificaven com a no urbanitzable les zones de les Coves i Comarroja: unes 120 hectàrees majoritàriament arbrades.

Ni l'Ajuntament ni la Generalitat, malgrat les demandes ecologistes, s'atreviren a aturar les obres al sector de Can Girona, el que circumda el camp de golf, amb el consegüent desastre ecològic que avui és ben palès. Es tractava segons ells d'una zona "de valor ecològic molt menor, ocupada majoritàriament per matolls i lluny del litoral". L'excusa real: les obres d'urbanització estaven molt avançades. La lluita de la Plataforma per la preservació de Can Girona va continuar, però fou infructuosa. Es va denunciar públicament l'afectació de camins públics ancestrals, l'afectació de la masia de Miralpeix (d'uns 700 anys d'antiguitat), la tala il·legal de margallons (una espècie protegida), etc.

Sobre les incineradores

Com ja deveu saber, els alcaldes de la metròpoli no en van tenir prou en ubicar l'abocador del Garraf, que va destruir irreversiblement la Vall de Joan i contaminar, *in saecula saeculorum*, el riu subterrani de la Falconera, sinó que ara volen posar una incineradora al cor de l'espai natural del Garraf. L'Apma, i moltes altres entitats, en una gran mostra de reflexos, vam reaccionar en contra de forma contundent. Creiem interessant publicar literalment el nostre comunicat.

L'APMA CONSIDERA QUE S'HA D'EXCLOURE LA INCINERACIÓ COM A SISTEMA ACCEPTABLE DE TRACTAMENT DELS RESIDUS.

L'APMA CREU QUE EL FET DE TRIAR VALLCARCA COM A POSSIBLE UBICACIÓ D'UNA PLANTA INCINERADORA ÉS UNA MOSTRA MÉS DE RECESSIÓ EN LA POLITICA AMBIENTAL DEL PAÍS.

Volem comunicar el nostre posicionament davant l'imminent acord polític per a la construcció d'una nova incineradora de residus. La nova planta, que cremaria una part dels residus municipals generats a l'àrea metropolitana de Barcelona, tindria una capacitat de 450.000 tones, i entraria en servei el segon semestre del 2013.

Volem posicionar-nos públicament abans de l'aprovació inicial del programa metropolità de tractament de residus, en el proper ple del mes de juliol. Aquest pla deixa ben clar que hi haurà una nova planta incineradora. Una de les possibles ubicacions és Vallcarca (Sitges), en una zona exclosa del parc del Garraf degut a la presència de la fàbrica de ciment. Malgrat això, Vallcarca és just al cor de l'espai natural del Garraf i al bell mig de la part marina de la Xarxa Natura 2000 corresponent a les Costes del Garraf.

Abans de cap altra consideració, volem deixar ben clara la nostra aposta vers la reducció, el reciclatge i la recuperació de residus. Els tractaments finalistes (abocadors i incineradores) haurien de ser la darrera opció, quan tota la resta ja haguessin estat explotades al màxim, que definitivament no és el cas actualment. Aquest posicionament, que hem anat defensant reiteradament, ja va portar a foragitar el fantasma de la incineració que va planar pel nostre territori fa més de deu anys.

Incinerar suposa emetre i dispersar a l'atmosfera gasos que contenen metalls pesants (plom, cadmi, mercuri) i gasos organoclorats com les dioxines, furans, àcids, etc.

Les darreres evidències científiques, com ara la classificació de les dioxines dins del grup de substàncies declarades com a cancerígens provats, per part de l'Agència Internacional de Recerca sobre el Càncer (IARC) de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), així com les regulacions europees dels nivells d'emissió, cada vegada més restrictives, o els mateixos criteris i recomanacions sobre prevenció de la salut i del medi ambient, evidencien que l'impacte de la incineració de residus per al medi ambient i la salut humana és inacceptable.

Tot i l'aplicació de les més modernes tecnologies, la combustió de residus continua generant i concentrant tòxics. A banda de les emissions a l'atmosfera, la incineradora produiria anualment entre 135.000 i 180.000 tones de residus perillosos, pels quals caldria trobar abocadors. Les millors tècniques d'abocament i d'inertització no eviten que les cendres i escòries suposin un perill de contaminació de les reserves d'aigua subterrània i amenacin, alhora, el medi ambient i la salut. A més, els abocadors més propers de la nostra comarca estan arribant al seu límit i aviat s'hauran de clausurar.

A més, l'aprofitament energètic que s'aconsegueix és inferior a l'estalvi que s'obtidria reciclant-los i per tant aquesta mesura agreujaria el canvi climàtic.

Creiem que la manca d'abocadors es pot abordar amb polítiques decidides d'informació i educació, mesures econòmiques incentivadores per a ciutadans i municipis, sistemes eficients de recollida selectiva (com el sistema porta a porta) i altres mecanismes de gestió que orientin correctament els fluxos de residus cap al tractament més adequat. Mesures que han de venir acompanyades de dotacions pressupostàries conformes a la seva importància. Ens oposem a la decisió de destinar 200 milions d'euros a la incineradora, prop del 70% del pressupost destinat al programa de gestió de residus.

Incinerar suposa destruir materials encara aprofitables i accentuar així l'esgotament i la deficient gestió dels recursos naturals del planeta. La incineració, especialment, obstaculitza el desenvolupament d'altres sistemes alternatius, molt més adequats per al medi ambient: la reducció en origen, la reutilització, la recollida selectiva i el reciclatge. Aquestes han de ser actualment les prioritats de qualsevol política de gestió de residus.

Considerem, per tant, que s'ha d'excloure la incineració com a sistema acceptable de tractament dels residus. No té sentit parlar d'aquesta qüestió fins que la resta d'opcions preferibles ambiental, social i econòmicament estiguin exhaurides. No és el cas. A l'entitat metropolitana de Barcelona només es recullen selectivament el 30% dels residus, quan a Catalunya hi ha molts municipis que han situat aquest nivell per sobre del 75%.

La ubicació proposada és coherent amb el fet de voler allunyar una instal·lació tant contaminant dels nuclis de població. També és coherent amb la història de l'espai natural del massís del Garraf, on fa 35 anys l'Ajuntament de Barcelona va decidir ubicar un dels abocadors

més grans d'Europa. La història es repeteix. L'APMA exigeix als Ajuntaments de la comarca i al Consell Comarcal del Garraf un posicionament contrari a la ubicació d'aquesta instal·lació a la comarca.

Finalment, ens adherim al manifest "La incineració embruta el futur de la gestió dels residus metropolitans", fet públic el passat mes de maig per les entitats, Ecologistes en Acció, Depana i Greenpeace. També ens adherim a la Plataforma de Reducció de Residus que des de la Federació d'Ecologistes de Catalunya està impulsant campanyes de conscienciació i denuncia de l'orientació nefasta de la gestió dels residus a Catalunya.

Comarca del Garraf, 29 de juny de 2009

El clima a la corda fluixa

La vida de la humanitat al planeta terra està amb tota seguretat, davant la cruïlla més concloent en la que mai s'hagi trobat, al llarg de tota la seva història moderna. L'escalfament global antropogènic de la superfície del planeta s'ha traduït, entre el 1906 i el 2005, en un increment de 0,74°C de la seva temperatura mitjana global. La darrera estimació (2007), del "Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic, IPCC – Premi Nobel de la Pau 2008", preveu un augment addicional de entre 1,8 i 4,0°C durant aquest segle, que depèn de la mesura i la rapidesa en que es redueixin les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

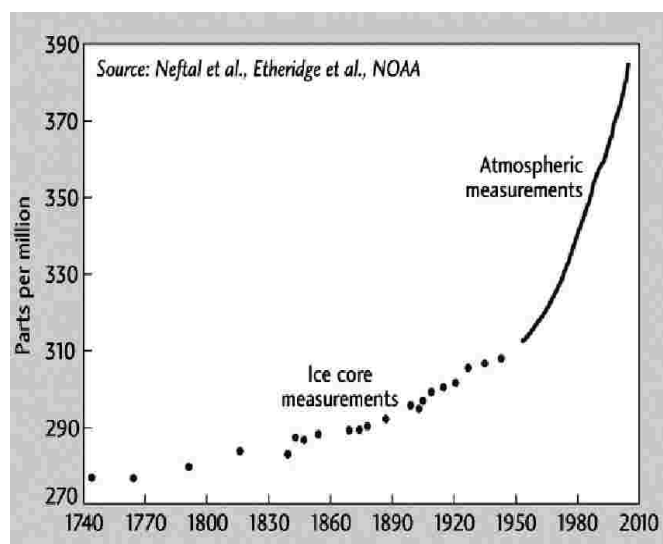
El canvi climàtic que això està suposant i, sobretot, el que suposarà a les properes dècades, tindrà efectes devastadors sobre la superfície de la terra que, ja sense cap mena de dubte, canviaran les condicions de vida de milions d'espècies vives i, entre elles, de la nostra.

Els riscos i els desafiaments augmentaran dramàticament si l'augment de la temperatura arriba a ser de 2°C. En aquest sentit, el nivell de concentració de CO₂ a l'atmosfera ha de disminuir de forma important, arribant com a màxim al seu pic, entre el 2015 i el 2020 i després començar a baixar decididament i permanent.

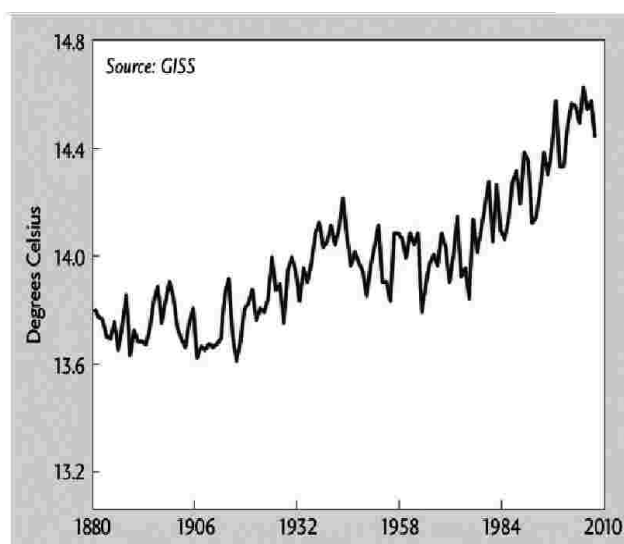
El nivell de concentració de CO₂ a l'atmosfera no hauria de superar mai en excés les 400ppm, de tal manera que després del pic, es pogués retornar com més aviat millor a les 350ppm de l'any 1990. Alguns científics no obstant, consideren que l'actual concentració de CO₂ a l'atmosfera (amb un augment de 384 a 390ppm els darrers 2 anys), hauria de començar a baixar ara mateix, si no volem començar a patir conseqüències irreversibles.

En la conferència del clima de Nacions Unides que s'ha fet a Barcelona es valora molt negativament el paper dels països desenvolupats, especialment d'Estats Units. Els països rics han seguit impassibles davant el clam dels delegats que representen la gran majoria de la població mundial, que demanen auxili davant la catàstrofe climàtica imminent. Els països en desenvolupament han exigint unànimement als desenvolupats que se comprometin a reduir les seves emissions com a mínim un 40% i que els recolzin econòmicament en la lluita contra el canvi climàtic. Els països rics son incapaços de coordinar-se, preocupats per protegir els seus interessos econòmics a curt termini, els més pobres sofreixen ja sobre les seves economies i poblacions. Esperem un miracle a Copenhage el desembre on Obama, Merkel, Sarkozy i Zapatero han de tenir voluntat política de frenar l'escalfament planetari.

Xavier Roset

Concentració CO₂ a l'atmosfera 1744-2008

Temperatura mitjana global terrestre

El clima no està en venda

Al mes que ve, en aquesta Cimera de Copenhaguen, 192 governs han de pactar el tractat que substituirà el de Kyoto. En aquest tractat els països s'han de comprometre a reduir les emissions de CO2 i d'altres gasos hivernacle, causants de l'escalfament global del planeta.

Tothom es pregunta per què ningú va fer res per evitar la crisi econòmica quan encara es podia. Ara podem evitar la crisi climàtica que tot just comença a manifestar-se, però quan hagi esclatat plenament ja no hi haurà marxa enrere. Veurem impotents com els camps s'assequen, els boscos es cremen, les costes s'inunden i els huracans s'intensifiquen, i potser a llavors ens adonarem que els diners no es poden menjar. La ciència diu ben clar que, sense compromisos molt més ambiciosos que els que plantegen els governs de cara al nou tractat, estarem en risc greu de travessar un punt sense retorn.

Els objectius de la campanya unitària *El Clima no està en venda* són:

- Exigir que de la Cimera de Copenhaguen en surti un compromís ferm per una reducció dràstica i immediata de les emissions de gasos hivernacle, així com un programa creïble perquè l'ús d'energies fòssils s'hagi abandonat plenament a mitjans de segle i la desforestació s'hagi aturat molt abans. Que s'assumeixi l'objectiu d'una concentració de CO2 a l'atmosfera no superior als 350 ppm, per evitar una interferència perillosa amb el sistema climàtic.
- Exigir el reconeixement del Deute Ecològic que tenen els països del Nord i les seves transnacionals amb el Sud, causada pels greus impactes socials, ambientals i econòmics del model de producció i consum capitalista en els països més empobrits. Reivindicar la Justícia Ambiental relacionada amb el dret de tots els éssers humans a un medi ambient sa i a recursos naturals saludables en àmbits com la terra, l'aigua, l'alimentació, l'habitatge i l'aire. Reivindicar les tres "c" de la Justícia Climàtica: no tan sols la contracció (reducció) de les emissions globals sinó també la convergència en les emissions per càpita, la gran disparitat de les quals és una mostra més de la desigualtat del món en què vivim, així com mecanismes de compensació dels governs i les transnacionals històricament responsables del canvi climàtic cap a qui en pateix les conseqüències.
- Denunciar els mecanismes de mercat incorporats al protocol de Kyoto i previstos per a Copenhaguen perquè donen vies als països i corporacions

responsables del canvi climàtic per defugir les seves responsabilitats i enriquir-se en base als esforços de la resta del món per mitigar-lo. Denunciar els lobbies empresarials que pressionen per aigualir i mercantilitzar el tractat de Copenhaguen. Denunciar les "solucions" falses i contraproductives com els agrocombustibles i l'energia nuclear.

- Exigir als governs espanyol i català que assumeixin que s'ha de reduir de veritat les emissions de gasos hivernacle i que deixin de banda els plans estratègics basats en l'ús intensiu de combustibles fòssils. Que s'acabi la situació ridícula i incomprensible que uns països europeus dels més amenaçats pel canvi climàtic siguin dels que posen més pals a les rodes a l'hora d'impedir-lo.
- Fer palès que, en darrer terme, tan sols una subversió de l'actual sistema capitalista i les institucions no democràtiques del BM, FMI i OMC, que són els veritables responsables de la crisi tan social com ambiental a nivell global, ens permetrà resoldre el problema del canvi climàtic de manera efectiva i justa. Mentre se segueixi perseguint un creixement indefinit de la producció i el consum i tolerant les desigualtats (entre països i dins dels països) xocarem un i altre cop amb els límits del planeta i les repercussions sobre la societat seran gravíssimes.

La campanya "El clima no està en venda" que aglutina diferents associacions i col·lectius ecologistes, ha editat una publicació força interessant. La trobareu a aquesta adreça electrònica:

http://elclimanoestaenvenda.files.wordpress.com/2009/10/el-clima-no-esta-en-venda_baixa.pdf

A la pàgina 6 i 7 d'aquesta publicació hi trobem les alternatives de les que hem triat un dels apartats que us transcrivim literalment:

CONSERVAR EL PATRIMONI NATURAL PER A FRENAR EL CANVI CLIMÀTIC

Cal una nova cultura del territori i de la biodiversitat totalment diferent de l'actual, imposada pel sistema de producció i consum capitalista, per tal d'aconseguir frenar el canvi climàtic i, al mateix temps, tenir un planeta en equilibri i conservar la biodiversitat:

- Frenada dràstica (moratòria quasi total) a la nova urbanització d'espais lliures (naturals i agrícoles).
- Construir noves infraestructures només si ajuden a reduir la dependència del petroli.
- Planificar les infraestructures de generació d'energia, de tractament de residus o d'aigua, etc en llocs amb el mínim impacte ambiental i màxima proximitat als punts de consum.
- Xarxes extenses i coherents d'espais naturals protegits i plans de conservació d'hàbitats i espècies amenaçades.
- Evitar la fragmentació del territori: fer més permeables les infraestructures o eliminar-ne alguna si fos necessari per tal de permetre la connectivitat ecològica.

- Mantenir i potenciar les zones agrícoles, conservant un paisatge en mosaic, fomentant l'agricultura ecològica i de proximitat, evitant els monocultius i l'ús d'agroquímics.
- Aplicar accions contundents contra la desertificació i de prevenció d'incendis forestals.
- Frenar l'explotació dels recursos pesquers, amb plans de gestió de les espècies marines.

Plataforma El clima no està en venda

Recomanacions

ECODISCOS

El Petit de Cal Eril – “I les sargantanes al sol...” (2009)

La música cantada en català viu el seu millor moment des de l'època gloriosa de Sisa, Riba i companyia; i en Joan Pons (El Petit de Cal Eril), n'és ara un dels grans exponents. Enmig d'una explosió de bandes procedents de Barcelona, la masia de Cal Eril de Guissona s'ha fet famosa gràcies al més petit de tots, a cops de psicodèlia, adaptacions de cançons populars i melodies juganeres. El Petit de Cal Eril ens remet als horts, les granges, i als elements naturals, i ens allunya de les presses de la gran ciutat. “No val la pena viure a Barcelona per tenir-hi un gat” canta a “Els Gats”. Aquesta nova troballa de la música cantada en català ens revela un imaginari de pop agrícola i surrealista on les persones, les sargantanes, els calamars i els elefants passen a una vida millor.

Antony & The Johnsons – “The Crying Light” (2009)

Fa quatre anys, ens va captivar amb un cant d'un ocell tocat de gràcia per una sensibilitat extrema. Les seves noves cançons desprenen un amor immens per la naturalesa i un temor absolut per temes universals com l'extinció de les espècies o les contínues accions de l'home contra el medi ambient. “I’m gonna miss the trees, I’m gonna miss the sun, I’ll miss the animals, Gonna miss you all” (Trobaré a faltar els arbres, trobaré a faltar el sol, trobaré a faltar els animals, ho trobaré a faltar tot)- canta a “Antoher World”, una de les cançons del disc. Sentir paraules tan plenes de contingut vehiculades per una veu com la d'Antony –tan delicada com apassionada- reconforta l'ànima i ens fa pensar que, malgrat la foscor, hi ha una llum que plora i ens dóna esperança per continuar lluitant.

Comença a funcionar el primer laboratori submarí de l'estat espanyol

Un projecte de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) i el CSIC

- A 20 metres de profunditat i a tres milles de la costa catalana, l'Observatori Submarí Extensible (OBSEA) registra processos submarins a temps real
- L'observatori permetrà l'estudi de la contaminació acústica i de residus, els moviments dels sediments o el trànsit marítim a través de la xarxa
- L'alimentació a través d'un cable de fibra òptica de quatre quilòmetres i mig elimina la dependència de les bateries i permet una observació permanent

El primer laboratori submarí de l'Estat Espanyol, l'Observatori Submarí Extensible (OBSEA), instal·lat a tres milles de la costa de Vilanova i la Geltrú, a 20 metres de profunditat, transmet a temps real als laboratoris de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) i del Consell Superior de Investigacions Científiques (CSIC) sèries de dades recollides en el sòl marí, la qual cosa permet estudiar el fons del Mediterrani a través d'Internet. Aquesta plataforma submarina pionera, instal·lada pel vaixell oceanogràfic Sarmiento de Gamboa del CSIC al mes de maig, ha superat amb èxit els dos primers mesos de prova.

Imatges en directe del fons marí de Vilanova i la Geltrú (cal donar-se d'alta com a usuari): www.obsea.es

AGENDA

Calendari de reunions generals de l'APMA

pel 1er semestre 2010

Dies: 11-1, 15-2, 15-3, 12-4, 10-5, 14-6

Hora: 2/4 de 8 del vespre.

Lloc: TOC, Sant Sebastià 11, sala de reunions.

El moniato

Degut que portem un any i mig sense que sigui convocat el Consell Municipal de Medi Ambient (abril del 2008 el darrer) i amparant-nos en el reglament municipal dels Consells Ciutadans que diu que:

1. REUNIONS

a) Les reunions del Consell seran ordinàries i extraordinàries. En la primera reunió del Consell s'elaborarà un calendari de reunions ordinàries, amb una periodicitat d'una cada 4 mesos.

Els plans de CIMALSA al Penedès al descobert a la TVE

“No Fem el Cim” i els Alcaldes de l'Arboç i Banyeres denuncien la prepotència de la Generalitat en voler imposar el CIM més gran de Catalunya tot i la voluntat en contra del Penedès.

El dimarts dia 27 d'octubre el programa "Tu Denuncies" de Canal Català TV va convidar als alcaldes de l'Arboç i Banyeres i al moviment ciutadà No Fem el CIM per exposar públicament la manca de diàleg de la Generalitat.

Els dos alcaldes van denunciar el fet de que el projecte afecta ja 400ha amenaçant de ser el CIM més gran de Catalunya enmig de la Denominació d'Origen Penedès i a tocar mateix de les poblacions.

També es va denunciar que la Generalitat no preveu el transit de Mercaderies amb tren, ja que es preveu com a molt aviat pel 2025, això faria que el trànsit fos tot per carretera i crearia un col·lapse que afectaria a les ja saturades vies del Penedès amb 15.000 camions diaris més.

Es va alertar de que la Generalitat en front de la Crisi tant sols és capaç d'apostar per la Logística (un sector en crisi) i que no generaria cap lloc de treball donat que els treballadors vindrien amb les empreses i donat que altres zones logístiques properes estaven totalment buides.

La intervenció d'Ignasi Ragàs per part de CIMALSA va estar plena de contradiccions des d'afirmar que la participació ciutadana ja es feia a través dels alcaldes, a dir que el projecte afectava a 160ha quan els alcaldes presents van afirmar que el nou projecte afecta a 400ha. També va afirmar que es preveia la intermodalitat tot i que ràpidament va quedar en entredit per la resposta dels 3 convidats que van treure a la llum que no es preveia cap línia de tren de mercaderies Tarragona - Barcelona i que el projecte Eix Mediterrani (pel 2025 com a molt aviat) no era segur que es fes passar pel Penedès i ja que hi havia l'opció de Saragossa que tenia més força.

- més info: **CanalCatalaTV "Tu Denuncies"** Informació sobre la plataforma "No Fem el CIM" al web: <http://www.nofemelcim.org>

Atorguem el MONIATO del present butlletí La Veu del Mussol, tardor 2009, a **Iolanda Sanchez Alcaraz, Regidora de Medi Ambient, Participació i Governança** (no serà per falta d'implicacions). Per la seva especial manera d'amagar el cap sota l'ala. Tot desitjant que abans del proper mes d'abril tingui a bé convocar un CMMA que aquesta vegada serà ben bé extraordinari.